Ч. 53 Четвер 7 (20) марта 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — З італіяньского парляменту.)

Вчерашне засїданє палати послів було дуже неспокійне, а навіть прийшло на нїм просто до скандалу. Палата приступила на початку засїданя до нарад над двомісячною буджетовою провізориєю. Перший забрав слово пос. Шенерер і говорив против буджету. При кінци своєї бесїди піднїс оклик в честь пануючого дому Гогенцоллернів. На той оклик піднесла ся в цілій палатї буря протестів. З усїх сторін посипали ся оклики обуреня і кілька хвиль здавало ся, що між послами прийде до бійки. Пос. Крамарж запротестував против оклику Шенерера, а президент палати гр. Феттер удїлив Шенерерови нагани. Також пос. Катрайн іменем всїх сторонництв палати серед довготреваючих оплесків висказав протест против таких непатриотичних заяв і піднїс оклик в честь Цїсаря Франц Иосифа І. Неспокій в палатї тревав дальше, посли порозходили ся по бічних комнатах, і коли прийшло до голосованя над провізориєю буджетовою в третім читаню, не стало в палатї правительственної більшости, і предложенє упало. По тій ухвалї вийшли всї міністри з салї засїдань і відбули зараз конференцию. В наслїдок того розійшла ся між послами чутка про кабінетну кризу. Близших вістий про те поки-що нема.

Також в італіяньскім парляментї найшли Бури своїх прихильників, що завізвали правительство до мирного посередництва. Мінїстер справ заграничних Прінетї, відповідаючи на дотичну інтерпеляцию, зазначив, що Італія не може нїчого зробити в справі покінченя війни в полудневій Африцї вже хоть би лише для того, що наслїдком відповіди, яку одержало голяндске правительство від Анґлії на свою інтервенцию, всї проби мирного посередництва не мають видів на успіх. Тож і мінїстер, хоть сам є за як найскоршим покінченєм війни, не може підпирати посередництва, якого жадають інтерпелянти. При тім подав Прінетї, що і відносини Італії до Анґлії не позваляють на нїяке посередництво. По принятю до відомости тої заяви мінїстра справ заграничних, прийшла черга на мінїстра справ внутрішних Занарделього, котрий відповідав також на кілька інтерпеляций. По перше він відпер заміти, мов би правительство відволїкало полагоднє таких проєктів законів, що мають на цїли суспільне добро. Також поведенє правительства при послїдних стрейках було коректним, бо уникнуло ся розливу крови. Відпирає заміт, мов би проєкт закона о розводах був уступкою для радикальних сторонництв. Ватикан звертає ся не против розводового предложеня, але против державй. Як розводова справа стояла на дневнім порядку у Франциї і в других державах, не визвала такого огірченя у Ватиканї як тепер. Палата приняла заяви одного і другого мінїстра до відомости 250 против 158 голосів і приступила до дальшого звичайного порядку нарад.

Новинки.

Львів дня 19-го марта 1902.

— **Перші львівскі** доктори rerum technicarum появлять ся на нашім овиді вже слїдуючого тиждня. До промоциї зголосили ся панове: Гохбергер, директор міского уряду будівничого, Дзюбанюк, Брунек і Толочко, міскі інжинери у Львові, і Блявт, інжинер видїлу краевого.

— **Реколєкциї духовні для народних учителів** відбудуть ся під протекторатом Впреосьвящ. Митрополита в духовній семинариї у Львові в днях 24, 25, 26, 27 і 28 с. м. Перша наука буде дня 24 с. м. о год. $7\frac{1}{2}$ вечером. Ті народні учителї, котрі схотїли би взяти участь в згаданих реколєкциях, найдуть поміщенє і удержанє в духовній семинариї і зволять повідомити о тім наперед ректорат. (Адреса: Ректорат духовної семинариї у Львові ул. Коперника ч. 36). Кошта удержаня за цїлий час реколєкций для менше засібних учителїв покриє фонд реколєкцийний.

— **Земля на продаж.** 6 клм. від Станїслава парцелює ся обшар двірский складаючий ся з 300 моргів орного поля, а з 300 моргів сїножатий, луга і лїса. Суть також два нові млини, один збіжевий о 6 каменях, другий о однім камени гіпсак. до котрого належить каменолом; оба нові. Також і будинки, т. є. два двори і прочі будинки господарскі в як найлїпшім станї. Ґрунт пересїчно 150 зр. за морг. Користайте з нагоди

СЛУЧАЙНА СТРІЧА.

(З болгарского — Весслина.)

(Конець).

— Атже й я заслужив дещо, — говорив дядько Цено дальше, — то й маю право до якого такого місця, і чей вартаю хочби якого контрольора тютюневої фабрики.

— То ви хочете місця контрольора, дядьку Цено?

— Е.... жадати місця начальника, або якої иншої великої служби, того нї. Хочу того, до чого спосібний.

— Ну і щож вам сказали? Є надїя?

— Ми були тодї у мінїстра. Той чоловік обіцяв, треба було щоби місце отворило ся. Тепер був я питати о те начальника. Сказав менї, що тепер нема місця, — як яке буде, має мене мати на оцї. Але хто єго там знає, коли буде що вільного. А чи можу я тут сидїти і ждати? І тепер не знаю, що маю робити. Треба знов поглядати нашого Ільча, він менї обіцяв, що поговорить о тім з мінїстром. Нехай же робить скоро, аби було вільне місце, бо инакше буде зле, — не маю вже з чого жити тутки

— Дай Боже, щоби як найскорше отворило ся яке місце, — висказав я моє бажанє дядькови Ценови, задержуючи ся, аби перервати прогульку довкола огорода. Ми саме доходили до нарожника огорода при Александрівскій площи.

— Дай Боже, — відповів він. — Оставай з Богом.

— Ідїть з Богом.

І ми розійшли ся: він завернув до „Народного собранія“, а я пішов до дому.

* * *

Кілька днїв по згаданій стрічи, сидїли ми з приятелями в буфетї міского огорода, пємо пиво і розмовляємо — очевидно, що — о политицї. Було то під вечер.

Нараз входить наш Н-ский, посол Ільчо Стайков Утомлений, спочений, приступив до нас, сїв, здоймив шапку, обтер чоло білою хустиною, і сильно ударив в стіл.

— Пива, але дуже студеного! — крикнув до появившого ся кельнера.

— Деж ти був, що так утомив ся, пане после? — зачіпив єго один з моїх товаришів.

— Дай менї спокій, пане докторе, не можу дихати від утоми, — відповів. — Немов би замінив ся в ходячу машину.

— І все за кимсь, чи так? Все за іменованями або увільненями? — відозвав ся инший з приятелїв.

— Не можете поставити ся в моїм положеню, — говорив Ільчо, немов би не звертав уваги на послїдні слова. — Дійшло вже до того, що вхопивши шапку, утїкпу десь в сьвіт, відречу ся і посольства і всего.

Нахилив склянку з пивом, яку лише що поставив перед ним кельнер, і вицїдив єї до дна.

— Знаєш що? — почав відтак півголосом, обертаючи ся до мене, — я полагодив хорошу справу. Дядько Цено, знаєш єго, він дуже підупав, я умістив єго, тепер іду з мінїстерства.

— Контрольором тютюневої фабрики, так?

— Контрольором, так — того хотїв, і то дали єму.

— Він менї вже казав, що обіцяно єму, але що не було місця. Тепер видко мусїло місце отворити ся.

— Як жде ся на отворенє, то нїколи не дїжде ся. Начальник все тобі скаже: „нема місця“ — а тимчасом держить в службі людий з улицї і скажених противників.

— Я мусїв два рази ходити до мінїстра, а то тому, аби зробити місце для дядька Цена. Хоч на всякий спосіб добре стало ся, що вкрутило ся того чоловіка, чи не так? Я дуже вдоволений з того. Лише що дуже утомив ся біганиною.

— Гей, кельнер, ще склянку пива.

ДРАМА.

(З російского — Ант. Чехова.)

— Павле Василич, прийшла якась панї, хоче бачити ся з вами, — заповів Лука. — Жде вже цїлу годину.

Павло Василевич лише що встав від снїданя. Почувши о пани, зморщив ся і сказав:

— На чорта менї єї! Скажи, що я занятий.

купна, бо народу прибуває, а землї нї. Близших пояснень удїляє учитель в Підлужу, почта Станиславів або Oт. Кульчицкий парох в Підпечарах, почта Тисьмениця.

— В Теркопільщинї, як доносять до Gazet-и Narodow-oї — розвинув ся оживлений рух еміґрацийний. З Лозової виемігрувало 6 родин до Славонїї. З доохрестних громад також богато людий вибирає ся до Славонїї. Люди ідуть до Славонїї, а не знають, що там земля гірша нїж в Тернопільщинї.

— Огонь. Дня 10-го марта с. р. о 1-ій год. перед полуднем згоріла в Кимири, повіта перемишляньского, реальність господаря Франца Трефлера, зложена з хати, стайнї і стодоли. Шкода необезпечена виносить 3800 К. Займило ся від стайнї, котру підпалив 4-лїтний син Трефлера, Людвик, що бавив ся там сірниками.

— Мацав Мацало, помацали й Мацала. Іван Мацало, пустив ся на легкий заробок і вибрав собі за специяльний фах красти мішки з пекарень львівских. Оногди пробовав він щастя в пекарни Генриха Бранда, але там єму не удало ся, бо єго намацали і зловили та відставили до поліциї, котра сховала єго під ключ.

— Нещаслива пригода. Михайло Британ, слуга яворівского міщанина Станислава Щирби, лїт 63, везучи дня 15 с. м. дерево з лїса, упав вже в містї з незвістної причини так нещасливо з воза, що забив ся на місци.

— Самоубийства. Дня 10 марта с. р. межи 6 а 7 год. рано застрілив ся в поміщеню уряду податкового в Підбужи возьний того-ж уряду, Григорій Цикало. Причина самоубийства не звістна. — В Личківцях, повіта гусятиньского повісив ся дня 15 с. м. 34-лїтний Франц Бембенек. Причиною самоубийства був розстрій ума.

— Самоубийство з нужди. В селї Замарстинові під Львовом підрізав собі вчера в полудне горло 20-лїтний робітник Йосиф Віталїс і по кількагодиннїй муцї помер. Причиною самоубийства була нужда.

— Ще про убийство на Вульцї. Справа убитя Островского коло касарень на Вульцї у Львові представляє ся тепер зновy в зовсім иншім сьвітлї і коли повірити тому, що зізнала коханка убитого, Марія Урбан, то убийників, вглядно спільників убийства було аж трох. Убийства того доконано ще 9 сїчня вечером межи 6 а 8 год. Найважнїйшу ролю, поминувши сам злочин убитя, грає здаєсь згадана Мария Урбан. Насамперед єї зловлено, але она звалила вину на гузарів, котрих невинно арештовано і так сама увільнила ся. Мария Урбан від тої пори зачала була зміняти своєі прізвище і раз називала ся Ангеля Курницка, то знов Мария Студницка. Опісля була щезла зі Львова, аж єї вислїджено в Станиславові і арештовано. У Львові призналася она перед аґентом поліцийним, що хотїла позбути ся Островского і постановила єго убити, а помагав їй при тім новий єї коханок якийсь Іван Яким або Якимів. Того дня коли доконано убийства дала єму Урбан 5 зр. з тим, щоби він по доконаню убийства поїхав до Кракова. Він мав також показати їй місце, де можна би найлїпше довершити убийства і назначив сходини на ринку коло аптики Склепиньского. Она прийшла туди з Островским, котрий був пяний до безтяму. Обоє взяли столяря Островского попід руки і повели на передмістє Вульку через улицю Коперника. На Вульцї стрітили гузарів, а межи ними і капраля Франца Богуса. Отже Яким мав сказати Богусови о що розходить ся, додаючи, що Островский має гроші. Товариші Богуса втекли, а Яким з Богусом поклали Островского до рова при кульпарковскій дорозї, лицем де землї. Урбан держала єго за руки, а Яким виймив гроші з поляресом, віддав їх Богусови і сказав: Треба позбути ся того чоловіка. Тогди добув Богус шаблю і рубнув лежачого три рази в голову. Яким був гадки, що того за мало; вирвав Богусови шаблю з руки і ще яких 15 разів вдарив нею Островского по голові. Відтак обтер шаблю з крови, віддав Богусови, і оба затягнули трупа під шопу; щоби же не було слїдів крови, Яким перед тим обвязав Островскому голову шматою. По убийстві дав Богус Якимови зрабований поляресі і 4 зр. а 48 зр. сховав для себе та пішов до касарнї, де о 9 год. мав службу. Яким крив ся аж до минувшої суботи. Єго арештовано в каменици при ул. Жовківскій, де став був за сторожа, але ва поліциї не замельдував себе лиш свою коханку, Йосифу Скавиньску. Богус і Яким випирають ся всякої вини, хоч їм Урбан говорить все то сьміло до очий. З цїлої тої історії видко, що, здаєсь, сама Урбан найлїпше знає цїлу справу і крутить кидаючи підозріннє на других.

— Про страшну пригоду, до котрої початок дав намірений злочин рабунку доносять з Рогатинщини: В селї Городкові коло Рогатина, паробок Василь Маслїй, що прийшов в ночи з Черча, підпалив дня 16 с. м. тамошного пахтяра Герша Панцера, щоби єго очевидно при сїй нагодї обрабувати. Коли хата зачала горіти, паробок почав гримати до вікна і кричав: Горите! а відтак вліз до середини. Перепуджений жид замість ратувати жінку і дїти побіг до стайнї прилягаючої до хати, щоби випустити коня і корову. Упоравшись вернув назад, але вже цїла комната де була єго родина, стояла в поломінп. Він вліз тогди віконцем, що мало лиш одну шибу до алькіря і кликав на жінку, щоби подавала єму дїти. Нараз завалила ся стеля в першій комнатї і всїх придушила, жінку Панцера, четверо дїтий і того паробка. Згинула також корова і кінь, а сам Панцер тяжко попік ся. При паробку знайдено поляресі пахтяра з 9 Кор. і 26 сот. а прочих гроший, які були після зізнаня Панцера в шафі, т. т. 3600 Кор. не знайдено. З того єсть здогад, що хату підпалено в цїли рабунку, і що той паробок мав видко спільників, котрі гроші забрали.

— *Лихварску спілку в Золочеві,* що складалась з фаховців: Шулима Зайденберґа, Пайше Рубина і Герша Айзенберґа, і оперувала переважно між військовими, приарештувала поліция.

— Померли: О. Йоан Крушельницкий, парох в Ягольници старій, дня 15-го с. м. в 72-ім роцї житя, а 49-ім сьвященьства; — Ольга з Днїстряньских Лїтиньска, жена пароха в Білім, дня 15-го с. м. в 34-ім роцї житя; — Стефанїя Бопківна, б. ученица семинарий учительскої, дня 15-го с. м. у Львові, в 18-ім роцї житя.

— Она, Павле Василич, вже пять разів приходила. Каже, що дуже їй треба побачити ся з вами.... Трохи не плаче....

— Гм.... Добре, попроси єї до кабінету.

Павло Василевич, не спішачи, надів сурдут, взяв до одної руки перо, до другої книжку, і удаючи дуже занятого, пішов до кабінету. Там вже застав гостя, — високу, товсту даму, з червоним товстим лицем, в окулярах, здавало ся дуже поважну і більше як прилично одїту (мала на собі сукню з чотирома корсетами і високий капелюх з рудим птахом). На вид господаря завернула очима і зложила руки як до молитви.

— Ви певне не пригадуєте собі мене — почала високим мужеским тенором, видко зворушена. Я... я мала приємність пізнати ся з вами у Груцких... Я Мурашкина...

— А-а-а... Прошу сїдати! Чим можу служити?

— Бачите пане, я... я — говорила дальше дама, сїдаючи і ще більше зворушена. — Ви собі не пригадуєте... Я, Мурашкина. Видите, я щира почитателька вашого таланту і з правдивою розкошию читаю ваші працї.... Прошу не гадати, що прихвалюю, Боже борони, віддаю лише справедливість... Все, все вас читаю! По части я сама єсьм авторкою, то я, певне... не сьмію називати ся писателькою, але... чей і моя капля меду єсть в улию.... Я видала в ріжнім часї три повістки для дїтий, ви певне не читали... перекладала дві і — і мій небізчик брат працював в „Дел-і“.

— Так... е-е-е... Чимже можу служити?

— Видите... (Мурашкина опустила очи і почервоніла). Я знаю ваш талант... ваші погляди, Павле Василевич і хотїла би почути ваш суд, або радше попросити о раду. А треба вам знати, простїть за слово, відважила ся на написанє драми і заки пішлю єї до цензури, хотїла би почути вашу гадку.

Мурашкина нервно, роблячи враженє зловленого птаха, почала борикати ся зі своєю сукнею і витягнула з неї вкінци великий, грубий зшиток.

Павло Василевич любив лиш свої працї, чужі же, як їх коли мусїв прочитати або вислухати, робили все на него враженє гарматного дула, виціленого просто в єго лице. Побачивши зшиток, налякав ся і поспішив сказати:

— Добре, прошу лишити... перечитаю.

— Павле Василевичу! — просила омлїваючим голосом Мурашкина, складаючи руки як до молитви. — Я знаю, ви занятї... для вас кожда хвилька дорога, знаю, що ви тепер в души висилаєте мене до чорта, але... будьте ласкаві, позвольте менї перечитати собі зараз мою драму... Помилуйте!

— Дуже тїшу ся — згикував ся Павло Василевич — але, пані, я... я занятий... Я.... я мушу зараз їхати.

— Павле Василевичу! — благала дама, а єї очи зайшли сльозами. — Я о ласку прошу! Я влізлива, я безлична, але будьте великодушні! Завтра виїзджаю до Казанї і хотїла би нинї почути ваш осуд. Присьвятїть менї пів години... лише пів години! Благаю!

Павло Василевич був мягкого серця і не умів відмавляти. Коли єму почало здавати ся, що дама хоче упасти на колїна і розплакати ся, збентежив ся і вишептав в розсїяню:

— Добре, прошу... послухаю... Пів години я готовий....

Мурашкина підскочила радістно, здоймила капелюх і розсївши ся, стала читати. Насамперед перечитала о тім, як льокай і покоївка, спрятаючи в богатім сальонї, широко говорили о паннї Аннї Серґієвній, котра вибудовала на селї школу і шпиталь. Покоївка, по виходї льокая висказала монольоґ о тім, що наука — сьвітло, а без науки — темнота; відтак Мурашкина увела знов льокая до сальону і веліла єму виголосити монольоґ о пану ґенералї, котрий не терпить поглядів дочки, старає ся видати єї за богатого панича і на єго погляд, спасенїє народа полягає на загальній глупотї. Відтак, коли служба вийшла, з'явила ся сама панна і заявила видцям, що цїлу ніч не спала і гадала о Валентию Івановичу, синї бідного учителя, що безкористовно помагає свому бідному батькови. Валентий богато учив ся, але не вірить нї в приязнь нї в любов, не бачить цїли в житю і бажає смерти, отже она, панна, мусить єго ратувати.

Павло Василевич слухав і тужив за своєю канапою. Злїстно споглядав на Мурашкину, чув, як в єго ушах бубонїв єї мужеский тенор, не розумів нїчого і думав:

— Чорти тебе принесли... Треба менї було слухати твоїх теревенів!... Ну й що я тому винен, що ти написала драму? Боже, а який грубий зшиток! А то кара!

Павло Василевич поглянув на стїну, де висїв портрет єго жени і пригадав собі, що веліла єму купити і привезти на село пять аршинів стяжки, фунт сира і порошку до зубів.

— Де я задїв, голубко, стяжку? — гадав. — Де я єї сховав? Здасть ся в синім сурдутї... А проклятї мухи, як опоганили портрет жінки. Треба буде велїти Ользї обтерти скло... Читає XII яву, то значить, що скінчить незабаром першу дїю. І що оно в таку спеку, а ще при тім салї може писати? На що то пише драми, волїла би напити ся холодцю і лягти спати в пивници...

— Не гадаєте, що той монольоґ трохи за довгий? — спитала нагле Мурашкина, підносячи очи.

Павло Василевич не чув монольоґа. Завстидав ся і відповів таким голосом виновника, немов би то не дама, але він сам написав той монольоґ:

— Нї, нї, цїлком нї.... Дуже добрий....

Мурашкина сияла щастєм і читала дальше:

— Анна: Надто вчасно перестали ви жити серцем, а надто завірили розумови. — Валентий: Щож то є серце? То анатомічне понятє. В значіню чувства не признаю єго. —

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 марта. Спільні делеґациї будуть скликані до Будапешту на день 25 мая.

Відень 19 марта. З берлиньских політичних кругів доносять до Neues Wiener Tagblatt-у що вість о відновленю потрійного союза уважають там за неправдиву.

Відень 19 марта. Сойм ческий збере ся дня 16 червня. В тім часі прибуде до Праги президент міністрів др. Кербер і тоді мають відбути ся мирові переговори.

Чернівці 19 марта. Помер тут православний митрополит Аркадий Чуперкович в 79-ім році житя.

Петербург 19 марта. Робітники прилучили ся в значнім числі до студентів. Як в Петербурзі так і в инших місцевостях вибухли забурення і прийшло навіть до кровавих розправ з поліцием і войском.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„З живого і мертвого"** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїні 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	аркуш	по 10 сот.
2. Замкнення місячні	2 аркуші	„ 5 „
3. Інвентар довжників	аркуш	„ 5 „
4. „ вкладників	„	„ 5 „
5. „ уділів	„	„ 5 „
6. Книга головна	„	„ 10 „
7. „ лїквідацийна	„	„ 10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„ 10 „
9. „ уділів членьских	„	„ 10 „
10. Реєстр членів	„	„ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

15 кр. — кожда серия 10 штук. Збірка історичних портретів в видї листової марки, величина 60×27 мілїметрів, ритованих на сталі одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи".

Анна (збентежена): А любов? Чи й она єсть також овочем союза мисли? Скажіть отверто: любили ви коли? — Валентий (з гірчию): Не тикаймо старих, ще не засклеплених ран. (Павза). О чім ви задумали ся? — Анна: Здаєть ся менї, що ви нещасливі.

В XVI. яві позїхнув Павло Василевич і несподївано видав зубами звук, який видають пси, коли ловлять мухи. Налякав ся того неприличного звука і щоби его закрити, надав лицю вид напруженої уваги.

„XVII. ява.... Колиж буде конець? — гадав. — Боже мій. Як та мука протягне ся ще десять мінут, то візву помочи.... Не видержу!"

Але ось, дама почала остаточно читати скорше і скінчила ся перша дїя.

Павло Василевич зітхнув легко і підніс ся з крісла, але в тій самій хвили Мурашкина обернула картку і читала дальше:

— Друга дїя. Сцена представляє дорогу на селї. На право школа, на ліво шпиталь. На сходах школи сидять селяни і селянки.

— Перепрашаю — перебив Павло Василевич. — Кілько всїх дїй?

— Пять — відповіла Мурашкина і зараз немов би бояла ся, щоби слухач не утїк, читала скоро дальше.

— З вікна школи виглядає пан Валентий. В глубинї сцени видко, як селяни носять своє добро до коршми.

Як увязаний і пересьвідчений о неможливости помилуваня, Павло Василевич не ждав вже кінця, не надіяв ся нїчого і старав ся вже лиш, щоби не примикались єму очи і щоби з лиця не сходив вид уваги.... Будучність, коли дама скінчить драму і піде, видавала ся так далекою, що о тім навіть не гадав.

— Тру-ту-ту-ту — дзенїв єму в ушах голос Мурашкини. — Тру-ту-ту.... Жжжж....

— Я забув зажити соди — гадав. — О, чім то я?... Так, о соді.... Після всякої імовірности маю катар жолудка.... Дивно: Сьминовский цїлий день заливає ся горівкою і не має доси катару.... Якийсь птах сїв на вікнї.... Воробець....

Павло Василевич на силу отворив примикаючі ся повіки, позїхнув, не отвираючи уст і поглянув на Мурашкину. Бачив її як в мрацї, закрутила ся в его очах і оперла ся о стелю....

— Валентий: Нї, мушу їхати.... — Анна (налякана): Чого? — Валентий (до себе): Она поблїдла. (До неї). Прошу мене увільнити від толкованя. Радше умру а не довідаєте ся причини. — Анна (по хвили): Ви не можете виїхати....

Мурашкина почала пухнути, спухла до великаньских розмірів, залита сірим воздухом кабінету; видко було лише порушаючі ся уста, відтак нагле змалїла як фляшка, заточила ся і разом зі своїм столом утїкла в глубину комнати....

— Валентий (держачи Анну в обіймах): Ти воскресила мене, показала менї цїль житя! Відсьвіжила мене, як весняний дощ відсьвіжує пробуджену землю! Але... запізно, запізно! Мою грудь точить невилїчимий хробак....

Павло Василевич дрогнув і вліпив в Мурашкину посоловілі, мутні очи; хвилю дивив ся непорушно, немов би нїчого не розуміючи....

— Ява XI. Ті самі, барон і становий з поліциянтами.... Валентий: Беріть мене! — Анна: Я его! Беріть і мене! Я люблю его, люблю більш як житє! — Барон: Анно Сергієвно, ви забуваєте, що тим способом губите вітця....

Мурашкина почала знов пухнути.... Розглядаючи ся дико, Павло Василевич встав, крикнув з цїлої груди несвоїм голосом, вхопив із стола тяжкий притиск від паперу і забуваючи що з ним дїє ся, ударив ним з цїлої сили Мурашкину в голову.

— Вяжіть мене, я убив її! — сказав до вбігаючої за хвилю до комнати служби.

Судї присяжні увільнили его.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ год.

посп.	особ	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руской
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ	До Львова
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·06	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руской
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернївцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/8 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Санока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).